

Nu

Frank werd wakker van gewerschoten, en hij was al halverwege de deur toen het tot hem doordrong dat hij had gedroomd. Hij deed zijn ogen dicht, slikte en liep in het donker terug naar zijn bed. Hij ging zitten en ademde net zolang rustig in en uit tot hij ophield met trillen.

Weer dezelfde droom, duidelijk en levensecht, omdat het eigenlijk geen droom was. Beelden van bomen en dode ogen in het duister, gelach, gewerschoten die in zijn oren denderen, de metalige smaak van bloed.

Hij haalde zijn hand door zijn dunner wordende haar en liep de gang in. Toen hij langs Allies kamer kwam, hield hij even zijn oor tegen de deur, maar hij hoorde geen geluid. Hij had dus niet geschreeuwd. Enigszins opgelucht stapte hij de badkamer in en deed het licht aan.

Hij wist niet of het wel een troost was dat hij totaal niet leek op de man in de droom. Zoals hij in zijn boxershort voor de gebarsten spiegel stond, was er maar weinig over van zijn ooit zo indrukwekkende voorkomen. De lichte bolling van zijn midden-vijftigbuikje dreigde meer dan een lichte bolling te worden, en met zijn getekende gezicht, diep-

liggende ogen en grijze haar leek hij zeker tien jaar ouder dan hij was.

Snel poetste hij zijn tanden, ging terug naar zijn kamer en kleeedde zich aan zonder het licht aan te doen. Dat was ook niet nodig, want alles lag toch altijd op dezelfde plek. Hij stopte zijn geruite hemd in zijn jeans en deed zijn laarzen aan. Terwijl de beelden van de droom nog steeds door zijn hoofd spookten, liep hij de gang door.

In de keuken deed hij een kastje open om de muesli te pakken die hij voor Allie uit de tankshop had meegenomen. Hij zette het pak op tafel, samen met een kom en een lepel. Nadat hij alles netjes had opgesteld bij de stoel waar ze volgens hem altijd zat, verschoof hij de boel nog een beetje om het er wat minder opgeprikt uit te laten zien. Hij keek naar de koelkast. Hij wist nooit of hij de melk ook vast klaar moest zetten. Het was namelijk behoorlijk warm deze tijd van het jaar en hij had geen idee tot hoe laat Allie sliep. Het zou anders zijn als hij het haar gewoon kon vragen, maar omdat Allie niet erg uit was op contact zou ze zijn bemoeienis vast niet op prijs stellen. Met een wrang lachje bedacht hij dat hij daar zelf ook niet van gediend zou zijn. Geen wonder dat zijn zoon problemen met haar had; Nick had er een hekel aan als dingen niet werden uitgesproken.

Het telefoontje kwam iets meer dan een week geleden. Frank zat voor de tv en wilde net opstaan om de antenne recht te buigen in een poging het beeld scherper te krijgen, toen de telefoon rinkelde. Hij werd zo weinig gebeld dat hij pas na een paar seconden beseftte waar dit geluid vandaan kwam. Zelfs telemarketeers wisten hem hier niet te bereiken.

Zijn oude angst was weer bovengekomen, en met lood in de schoenen had hij opgenomen. En daar was geen verandering in gekomen toen hij de serieuze, volwassen stem aan de andere kant van de lijn hoorde. Iemand van de overheid of iets dergelijks. Pas toen de stem haperde

op het moment dat hij Franks naam uitsprak, viel bij hem het kwartje.

‘Nick,’ zei Frank.

Zijn zoon schraapte zijn keel. ‘Jawel. Hoe gaat-ie?’

Frank keek om zich heen. Zijn zoon kon het natuurlijk niet zien, maar toch vroeg hij zich af waarom hij de keuken niet had opgeruimd. En waarom hij zelfs nooit een foto aan de muur had gehangen. ‘Prima.’

Stilte.

‘En jij?’

‘Druk met eindejaarsverslagen en zo. Hetzelfde geldt voor Emily, maar verder gaat het goed met haar.’

Frank had niet gevraagd hoe het met zijn schoondochter ging, maar eerlijk gezegd had ze ook niet naar hem geïnformeerd.

Opnieuw een stilte. Frank betrapte zichzelf erop dat hij wanhopig op zoek was naar gespreksstof. Doordat hij zo lang alleen was geweest, was hij het vrijwel verleerd om over koetjes en kalfjes te praten.

‘Zeg.’ Nick liet zijn stem dalen, dat was zijn gewoonte als hij zelfverzekerd wilde klinken. ‘Ik bel je eigenlijk om je een gunst te vragen. Het zit allemaal niet echt mee op dit moment en Allie, nou ja, wat zal ik zeggen, ze is veertien, nou, dan weet je het wel. Tussen servet en tafellaken, of hoe je dat ook noemt.’

Frank wist niet hoe je dat noemde.

‘Ik denk dat ze... nou ja, het zullen wel gewoon groeistuipen of zoiets zijn, maar ze had wat problemen op school. Ze heeft gevochten. En zoals het er nu voor staat kunnen Emily en ik maar weinig uitrichten. Zelfs als we alle tijd van de wereld hadden, zou dat volgens mij nog niet veel helpen. Je weet hoe het is op die leeftijd, dan zijn je ouders je grootste vijanden.’ Nick ging steeds sneller praten en zijn stem schoot de hoogte in. Hij had duidelijk moeite met het onder woorden brengen van wat hij wilde zeggen. ‘Dus hebben we het een en ander overdacht,

en we vroegen ons af of, eh... een andere omgeving niet het beste voor Allie zou zijn. Even helemaal weg van alles, zodat ze misschien een andere kijk op de dingen krijgt.'

Frank kneep de telefoon bijna fijn. Een onbekende, sluipende angst nam bezit van hem, een gevoel waar hij totaal niet tegen opgewassen was.

'En, eh... Emily's ouders wonen in het buitenland... en jij zit daar maar in je eentje, dus eh... misschien is het ook wel goed voor jou?'

'Wat bedoel je?'

'Als jij... als zij een tijdje bij jou komt logeren.'

Frank leunde tegen de tafel. Zijn hersens draaiden op volle toeren, op zoek naar een uitvlucht. Wat moest hij in godsnaam met een bokkige puber in huis? Hij kon nauwelijks voor zichzelf zorgen, hij had geen flauw idee wat hij tegen haar moest zeggen, en het huis... De keuken, die je als eenvoudig zou kunnen bestempelen, zag er opeens niet uit. Schimmel achter het aanrecht, spinnenwebben in de hoek, een koelkast die een beetje uit het lood stond. Het was allemaal zo duidelijk en onoverkomelijk, een willekeurige greep uit de miljoenen dingen die niet klopten in zijn leven en waarvan hij beslist niet wilde dat zijn zoon die te weten kwam.

'Nick, luister...'

'Je zou ons echt een heel groot plezier doen, pap.'

Hij hoorde aan Nicks stem dat hij zijn uiterste best deed het niet al te smekend over te laten komen. De laatste keer dat zijn zoon op die manier tegen hem had gesproken, woonden ze nog onder één dak en was Frank zo dronken geweest dat hij niet anders kon dan in bed kruipen en doen alsof het allemaal langs hem heen ging.

'Goed,' had hij gezegd. 'Had je een tijdstip in gedachten?'

En daarna was het allemaal heel snel gegaan, sneller dan Frank ge-

wend was of aankon. En nu was ze hier.

Hij bleef een tijdje op de veranda staan; dat deed hij elke ochtend. Zijn huis was klein, opgetrokken uit hout en de omschrijving ‘eenvoudig’ was wellicht iets te flatteus. Het was dan ook niet zijn bedoeling om mensen te imponeren. Achter de bochtige, ongeplaveide inrit, nauwelijks zichtbaar in de ochtendschemering, zag hij alleen maar wuivend lang bruin gras, met in de verte de donkere contouren van de tankshop waar de snelweg langs liep, en daarboven de uitgestrekte hemel, die de eerste tekenen van de naderende dageraad vertoonde. Hij haalde even diep adem. Het was nu al warm. Hij rook alleen maar aarde, maar soms, als het had geregend of na een *bushfire*, was het anders. Dan kon de lucht iets fris, prikkelends of zelfs alarmerends hebben. Maar meestal hing er alleen maar de geur van aarde. Aan de horizon breidden de roze vingers van de zonsopgang zich steeds verder uit. Hij liet de quad staan en hij nam ook niet de auto, want hij was gesteld op zijn ochtendwandeling. Trouwens, als er voor twaalfen iemand stopte, kon je dat al als een drukke dag beschouwen.

De afstand tussen zijn huis en de tankshop bedroeg een kilometer; een kilometer droog gras en harde aarde, met hobbels en kuilen en onverwachte greppels. Inmiddels kende Frank de omgeving op zijn duimpje; het geaccidenteerde terrein ging weliswaar schuil onder de zee van gras, maar omdat hij nu al een jaar lang elke dag dezelfde wandeling maakte, kwam hij niet meer voor verrassingen te staan. Toen hij bijna tien jaar geleden dit huis kocht, had de vorige eigenaar gezegd dat het de bedoeling was geweest om rond het huis een boerenbedrijf op te zetten, maar dat het land te ruig en weerbarstig was gebleken om in cultuur te brengen. Dit was nou niet direct een aanbeveling om het huis te kopen, maar Frank beviel het wel. Het gras groeide hard en de grond weigerde zich te laten voegen naar iets anders dan het was.

Verspilde moeite om hier iets te planten wat er niet van nature groeide. De tankshop en het huis gingen helemaal op in de omgeving, en voor iemand die hier onbekend was werden ze perfect gecamoufleerd door de structuur van het land. Zeker op dit vroege tijdstip was het alsof je vanaf de voorkant van het huis in alle richtingen over een eindeloze grasvlakte uitkeek, een gebied waar vrijwel alleen slangen zich thuis voelden. Allie had Frank gevraagd of hij wel eens gebeten was, dat was trouwens een van de weinige vragen die ze hem had gesteld, maar Frank had al heel lang geleden geleerd om de slangen uit de weg te gaan.

Allie zat op haar smalle bed, met haar rug tegen de muur. Ze had Frank door het huis horen banjeren. Af en toe bleef hij ergens staan en was het even stil geweest, maar ze was niet van haar plaats gekomen. Pas toen ze de voordeur dicht hoorde gaan, was ze van het bed opgestaan, maar toch had ze voor de zekerheid nog even gewacht voordat ze de gang in liep.

Ze vond haar kamer helemaal niks. Hoewel Frank echt zijn best had gedaan de kamer schoon te maken en hem een beetje sfeer te geven door wat verlepte bloemen in een vaas te proppen en een stapeltje boeken met ezelsoren op het nachtkastje te leggen, hielp niks tegen de mufte lucht die in het huis hing. Ze zat hier echt in een krot midden in de rimboe, en het feit dat haar ouders dachten dat dit wel goed voor haar zou zijn, bewees maar weer dat ze nergens wat van snapten.

Ze vond het niet leuk van zichzelf dat ze dit soort dingen dacht. Ze had zich echt voorgenomen om aardig tegen Frank te doen en te proberen met hem overweg te kunnen, al was het alleen maar om haar moeder te pesten. Maar hij maakte het haar wel hartstikke moeilijk. Hij zei nauwelijks twee woorden achter elkaar, en nadat hij de hele dag in de tankshop had doorgebracht, hing hij de hele avond voor de tv en

keek naar een of ander suf oud programma waarvan ze zeker wist dat hij er zelf ook niks aan vond.

‘Als het te erg is, kun je ons bellen,’ had haar moeder gezegd, op dezelfde onechte, opgefokte toon waarmee ze hardnekkig volhield dat het allemaal koek en ei was tussen papa en haar. ‘Maar ik verwacht wel dat je hier op een volwassen manier mee omgaat, oké? Het is echt een belangrijk leermoment, af en toe is het gewoon nodig dat we uit onze comfortzone stappen.’

Gek genoeg had haar moeder het een paar dagen daarvoor helemaal niet zo’n geweldig leermoment gevonden, want toen hoorde Allie haar ouders luidkeels ruziemaken over het voornemen om haar hiernaartoe te sturen. Typisch haar moeder. Vrijwel alles kon wel omgevormd worden tot een onzinnige, zogenaamd leerzame ervaring.

Allie liep naar het keukentje – dat bestond uit een hoekbankje, een aanrecht met een oud fornuis, een kreunende koelkast die net iets te groot was voor de ruimte en een tafel met twee stoelen. Verder was er niet veel, Frank had maar een paar borden en bekens en wat bij elkaar gezocht bestek. Ze keek naar de muesli en de kom; alles netjes klaargezet, zoals elke ochtend. Meestal zette ze alles weer terug. Ze hield niet van muesli, maar ze vond het onaardig en ondankbaar om dat tegen hem te zeggen. Ze pakte een stoel en ging zitten. Dat afgrijselijke holle gevoel in haar buik was weer terug. Daar viel ook niet aan te ontkomen als je hier urenlang in je eentje zat, tussen muurtjes die weliswaar heel dun waren, maar niet onderdeden voor dikke gevangensmuren. Het kwam door het onheilspellende gevoel dat het niet uitmaakte wat ze deed, want het resultaat werd toch door iemand anders bepaald. Ze had geprobeerd om Hannah Bond op haar nummer te zetten, en toen was ze van school gestuurd. Ze had geprobeerd zich gedeisd te houden, en nu was ze hier beland – met de zwijgzame Frank en een kom muesli.

In het begin was ze zich rot geschrokken, maar nu vond Allie het helemaal niet erg dat ze vrijwel elke ochtend wakker werd omdat ze geschreeuw uit zijn kamer hoorde komen. Het gaf haar het gevoel dat hij in ieder geval nog leefde.

Toen Frank een jongetje was, stond het bezit van een tankshop niet direct boven aan zijn lijstje van dingen die hij in het leven wilde bereiken. Er stond sowieso niets hoog op die lijst, en naarmate de jaren verstreken en de mogelijkheden steeds beperkter werden, merkte hij dat hij een soort halfbakken fantasie koesterde over een bestaan dat werd bepaald door eenzaamheid en sleur. Hij had de tankshop voor een habbekrats gekocht, in combinatie met het huis, en het hele zootje besloeg niet meer dan een paar hectare. Hij had zich overgegeven aan de stilte en rust, in de hoop dat die na verloop van tijd ook op hem zouden inwerken.

De tankshop lag aan een snelweg; de bezinepompen stonden een dikke honderd meter van de weg af. Het was uren rijden naar de dichtstbijzijnde plaatsjes. Frank kon hier zijn brood verdienen omdat dit de enige plek was waar je kon stoppen om te tanken of iets te eten in een van de meest verlaten stukken van wat als beschaafd Australië gold. Te veel gras om een woestijn te zijn, te onaantrekkelijk om iets voor een toerist te betekenen en te droog om als bouwland te dienen. Kilometers in de omtrek was niets opwindenders te verwachten dan een aantal vervallen schuren, hier en daar een moeizaam draaiende, roestige windmolen en misschien wat restanten van landbouwwerktuigen, gedumpte in de wetenschap dat niemand er erg in zou hebben of zich eraan zou storen. Niemand kwam hier zonder een verdomd goede reden te hebben. De meeste klanten bestonden uit passanten, die dit stukje aarde en de norske kerel die hen bediende al vergeten waren zodra ze weer de weg

op gingen en koers zetten naar een interessantere bestemming.

Toen Frank het betonnen stuk achter de tankshop op liep stond de zon inmiddels wat hoger. Hij deed de achterdeur van het slot en stapte de sombere maar nette opslagruimte binnen. Zonder het licht aan te doen liep hij door het smalle gangetje naar de keuken. Daar deed hij het plafondlicht aan en verhitte het frituurvet. Er hing een ranzige vetlucht in de keuken, wat Frank niet echt ideaal vond, maar de klanten die wanhopig genoeg waren om hier te komen eten, kon dat blijkbaar niks schelen. Hij hield de boel schoon genoeg om door de beugel te kunnen, maar verder deed hij niet veel meer dan bevroren etenswaren frituren. Daar kon je moeilijk iets aan verpesten.

Vanuit de keuken kwam je in een piepklein betegeld eetgedeelte met drie tafeltjes. De grote ramen aan de voorkant boden een weinig aantrekkelijk uitzicht op de twee bezinepompen, de snelweg en de grasvlakte. Rechts van het eetgedeelte was een wand van gipsplaat met een grote glazen schuifdeur die toegang gaf tot de winkel. Deze deur liet Frank meestal openstaan. De winkel was niet meer dan een grote kamer, met drie schappen waarop snacks, artikelen voor de auto en een aantal gedateerde tijdschriften lagen. Als je de krakkemikkige hordeur door ging, kwam je bij de pompen. Achter in de ruimte was een toonbank met een kassa. Vanaf daar kon Frank door de ramen aan de voorkant de pompen in de gaten houden, of via de tussendeur achter hem in de opslagruimte komen en via het gangetje de keuken bereiken. Frank deed zijn best alles een beetje toonbaar te houden, maar hij maakte zich geen illusies. Niemand verwachtte dat een afgelegen tankshop zoals deze erg aantrekkelijk zou zijn. Bij een tankstation moest je gewoon kunnen tanken, en Frank zorgde ervoor dat dat in ieder geval in orde was.

Deze gedachte was bij hem opgekomen, bijna alsof hij zich moest

verdedigen, toen Allie was aangekomen in Nicks terreinwagen. Frank was net klaar met een halfslachtige inventarisatie van de schappen toen hij hen zag. Hij herkende de auto niet, maar de moed zonk hem niettemin in de schoenen.

Hij had zijn notitieboekje neergelegd en zijn best gedaan om opgetogen te kijken toen ze samen binnenkwamen. Nick had een uitdrukking op zijn gezicht die volgens Frank niet veel verschilde van de zijne, en Allie slenterde achter hem aan, een mager ding in een oversized hoody en skinny jeans, hoewel het boven de dertig graden was. Ze had Frank niet eens aangekeken, maar des te meer aandacht gehad voor de tankshop die ze met een blik van stijgende wanhoop bekeek. Zo erg dat Frank het liefst met een smoes naar de opslagruimte was verdwenen om zich daar net zolang op te sluiten tot Nick zou beseffen dat het toch beter was om zijn dochter weer mee naar huis te nemen en dit hele gedoe maar als een stomme vergissing te beschouwen.

Maar dat deed Frank niet. Hij schudde Allie de hand terwijl ze wegkeek en iets mompelde wat Nick haar waarschijnlijk had voorgekauwd. Toen haalde ze haar telefoon tevoorschijn, ging in het eetgedeelte zitten en kwam daar pas vandaan toen Nick weg was en Frank voorstelde om haar het huis te laten zien. De uitdrukking op haar gezicht toen ze door de hordeur aan de voorkant liep had er bijna voor gezorgd dat Frank Nick had gebeld om te zeggen dat hij terug moest komen. Maar ook dat had hij niet gedaan. Hij had zich vermand, en dat was dus het begin van de vrijwel in stilzwijgen verlopende patstelling waarin ze zich nu bevonden. Twee weken, had Nick gezegd, maar in Franks beleving verschilde het niet veel van tien jaar.

Toen de zon goed en wel op was, was de tankshop in vol bedrijf. Frank had de spullen op de schappen herschikt, de pompen gecontroleerd en was na gedane arbeid achter de toonbank gaan zitten om een

boek te lezen. Zo nu en dan keek hij op om te zien of er iets van beweging was in de verte, maar de weinige auto's die passeerden, stopten niet. Die hadden natuurlijk al in Coogan getankt. Hij ging verder met zijn boek.

Het overviel hem bijna toen in de namiddag een busje stopte waaruit even later een jong stelletje stapte. De jongen was lang en dun, een beetje slungelig, met warrige blonde haren en grote, schichtige ogen. Hij droeg een zwart t-shirt en volwassen jeans. Het meisje, klein, slank en aantrekkelijk, met bruin haar en een ontspannen houding, droeg een wijd hennephemd, een Thaise vissersbroek en sandalen. Het busje was niet beschilderd met regenboogkleuren, maar die omissie zouden ze in het eerstvolgende plaatsje wel rechtzetten, vermoedde Frank.

‘Hij doet het niet,’ zei het meisje. Ze had een Engels accent.

Frank liet zijn boek een stukje zakken en keek haar aan.

‘De pomp,’ zei het meisje. ‘Kunt u even komen kijken?’

De jongen inspecteerde de schappen. Het meisje zette haar handen in haar zij en wachtte vol ongeduld.

Frank stond op. Op zijn gemak en met zijn handen in zijn zakken liep hij langs hen heen. De jongen besteedde geen enkele aandacht aan hem, maar het meisje volgde Frank met haar blik toen hij naar de ingang aan de voorkant liep. Hij deed de hordeur open en ging naar buiten. De zon stond hoog aan de hemel en de lucht had een stralend blauwe kleur, die heel mooi was geweest als de hitte je niet het gevoel gaf dat je in een sauna zat waar je niet uit kon.

Zoals hij wel had gedacht, ging de hendel van de pomp een beetje stroef. Toen Frank er eens flink in kneep, spoot de benzine eruit. Hij keek achterom door de ramen van de tankshop. De hippies stonden nu wat dichterbij de toonbank. Frank hing de hendel weer terug en wierp een blik in de auto. Op de passagiersstoel lag een halflege fles wijn. Hij

voelde iets in zijn binnenste knagen, maar drukte het onmiddellijk weg toen hij weer naar binnen liep.

‘Niks mis mee,’ zei hij vanuit de deuropening.

De jongen schrok. Hij stond nu ongeveer een meter van de toonbank vandaan.

‘Weet u het zeker?’ vroeg het meisje. Het was onduidelijk of haar verbazing wel of niet gespeeld was.

‘Een beetje stroef, meer niet.’ Frank liep langs de schappen en ging weer op zijn plekje achter de toonbank zitten. ‘Kan ik jullie nog ergens anders mee helpen?’ Hij deed zijn best niet te opvallend naar de kassa te kijken. Niet nodig om gedoe uit te lokken als er niks aan de hand was.

Het meisje keek haar vriendje met een vernietigende blik aan. ‘Laat je spierballen even rollen, schat.’

De jongen schudde zijn hoofd en ging naar buiten. Frank hield het meisje in de gaten.

‘Kan ik je nog ergens mee van dienst zijn?’ vroeg hij nogmaals.

Het meisje beet op haar lip. ‘Heeft u een pakje peuken voor me?’ Ze dempte haar stem een beetje. ‘Menthol, het goedkoopste merk.’

Frank draaide zich om en deed het kastje achter zich open. Hij ging met zijn hand over de neutrale pakjes en keek ondertussen naar de met de hand geschreven prijzen.

‘Sorry hoor.’ Het meisje klonk gespannen. ‘Maar kunt u een beetje opschieten?’

Frank schoot niet op. Hij vond het goedkoopste merk, pakte de sigaretten uit het kastje en legde ze op de toonbank. Op hetzelfde moment kwam het vriendje weer binnen.

‘Alsjeblieft,’ zei Frank.

‘Ik dacht dat je was gestopt,’ zei de jongen. Het klonk licht verwijtend.

‘Ja, eh... ik heb dus gejoekt,’ mompelde het meisje terwijl ze Frank betaalde. ‘Sorry, Charlie. Ik ben echt een afschuwelijk iemand.’

Charlie kon er niet om lachen. ‘Sigaretten zijn slecht voor je.’

‘Weet ik, maar ik ben aan het minderen, schatje. Dit is mijn laatste pakje, erewoord.’ Ze knikte naar Frank. ‘U rookt toch ook? U snapt het vast wel.’

‘Nee,’ zei Frank. ‘Het is slecht voor je. Nog iets anders?’

‘Iets te eten zou wel lekker zijn,’ zei Charlie. ‘Del?’

Ze liepen naar het eetgedeelte. Frank hoopte dat ze niet te kieskeurig waren, want veel had de vriezer niet te bieden. Via de tussendeur achter de toonbank liep hij door het gangetje naar de keuken.

‘Zit er ook iets vegetarisch bij?’ riep het meisje – Del? – naar hem.

‘Je kunt de quiche proberen, maar ik kan het niet garanderen.’

Haar mond vertrok in iets wat een lach had kunnen worden. ‘Ik waag het erop.’

Frank pakte een vegetarische quiche en een met vlees. ‘Zijn jullie al lang in Australië?’ vroeg hij toen hij even later de borden op hun tafeltje zette.

‘Zes maanden,’ zei Charlie.

‘Twee jaar,’ voegde het meisje eraan toe. ‘Ik ben zowat een autochtoon.’ Charlie rolde met zijn ogen. ‘Ik heet trouwens Delilah en dit is Charlie. En u...?’

‘Frank. Zeg maar jij,’ zei hij, en hij ging aan een tafeltje naast dat van hen zitten. ‘Geen idee wat jullie hier komen doen. Er valt hier niet veel te zien.’

‘Ik wou dat ik kon zeggen dat we een of andere diepzinnige reden hadden,’ zei Delilah. ‘Maar Charlie heeft volgens mij de verkeerde afslag genomen. Toch is het best cool om een beetje op verkenning uit te gaan. Plekken te zien waaraan andere mensen voorbijrijden.’

‘En ik woon dus op een plek waaraan mensen voorbijrijden,’ zei Frank. ‘En neem maar van mij aan dat er in dit land wel wat leukers te zien valt.’

‘Hebben we gedaan,’ zei Charlie. ‘De Harbour Bridge, het Sydney Opera House, Flinders Street Station, de Great Barrier Reef...’

‘Daintree, Nullarbor, Uluru,’ zei Delilah. ‘Alle toeristische plekken hebben we gehad.’

‘Nou, dan hebben jullie meer moois gezien dan ik,’ zei Frank. ‘Ik snap niet wat je hier dan nog doet.’

Er kraakte iets achter hem. Frank draaide zijn hoofd om en zag Allie in de deuropening achter de toonbank staan. Haar zwarte haar hing in haar fijn gevormde, donkere gezichtje. Haar bruine ogen vernauwden zich toen ze van hem naar de twee bezoekers keek.

Vreemd genoeg voelde Frank zich opeens enorm opgelaten. Hij wilde beslist niet dat twee wildvreemde mensen er getuige van waren dat hij probeerde zich als een grootvader te gedragen ten opzichte van iemand die daar helemaal niet van gediend was. Niet dat het hem ene reet kon schelen wat Delilah en Charlie dachten, maar hij vond het onaangenaam als ze merkten dat hij zich met zijn houding geen raad wist. ‘Mijn kleindochter,’ zei hij. Hij hoopte dat het warm genoeg klonk. ‘Allie, wil je soms iets eten, lieverd?’

Allie zei niks. Uit haar stilzwijgen viel niet op te maken of het ja of nee was, maar omdat ze vanuit het huis hiernaartoe was gekomen, nam Frank maar aan dat het ja was. Hij verontschuldigde zich snel en ging naar de keuken. Allie kwam achter hem aan en bekeek het aanbod met duidelijke weerzin.

‘Zal ik iets voor je maken?’ vroeg Frank.

‘Wat lees je?’

De vraag overviel hem.

‘Dat boek,’ zei ze. ‘Op de toonbank.’

‘O,’ zei Frank. ‘*Jaws*. Niet zo goed als de film, maar ik heb geen dvd-speler..’ Hij wilde er een grapje van maken, maar wist niet hoe het nu verder moest.

Allie frunnikte aan haar mouw. ‘Ik wist niet dat je van lezen hield. Ik wilde een boek voor je kopen, maar mam... Daarom heb ik die verrekijker gekocht.’

Frank was stomverbaasd – niet vanwege het advies van Allie’s moeder, hij zag haar schampere lachje al voor zich bij het idee van een boek, maar omdat Allie eraan had gedacht een cadeautje voor hem te kopen. Hij vermoedde dat de verrekijker een suggestie van Nick was geweest.

‘Een boek is dan voor de volgende keer,’ zei Frank. ‘Maar je hoeft me niks te geven, hoor.’ Bijna had hij gezegd dat haar komst al een cadeau op zich was, maar hij wilde niet slijmerig of geforceerd overkomen.

‘Ik neem een hamburger,’ zei Allie. ‘Zonder augurk.’

In een handomdraai had Frank een hamburger gebakken en een broodje geroosterd, waarna hij het geheel op een bord kieperde en garnerde met wat verlepte sla, een waterige tomaat en een flinke kledder BBQ-saus. Allie nam haar maaltijd mee naar het eetgedeelte en ging zo ver mogelijk bij Charlie en Delilah uit de buurt zitten. Tijdens het eten keek ze niet op of om. Frank keek niet of de Engelse backpackers hen in de gaten hadden gehouden. Hij wilde het niet weten.

Hij had zich net weer in de keuken geïnstalleerd, hij wilde zelf namelijk ook iets eten, toen hij aan de voorkant piepende banden hoorde. Hij ging kijken en zag een oude stationwagen in een rare hoek bij de pompen stoppen. De motorkap had de pomp op een haar na gemist en de auto stond nu met de voorkant naar de tankshop gericht.

Frank verwachtte dat de chauffeur zijn auto beter zou parkeren, maar dat gebeurde niet.

Hij liep door het eetgedeelte, langs Delilah en Charlie, deed de hordeur open, liep naar buiten en wachtte met zijn handen in zijn zij.

Nu hij de auto van iets dichterbij zag, kreeg hij een onbehaaglijk gevoel. De auto was niet alleen oud, maar ook gehavend. En...

Het portier aan de bestuurderskant ging open en er stapte iemand uit.

Ze was waarschijnlijk heel jong, niet veel ouder dan Allie, maar dat was moeilijk te zien. Haarscherp afgetekend tegen de middaghemel leek ze niet menselijk. Ze zat onder de opgedroogde modder en het bloed. Ze strompelde weg van de auto en kwam zijn kant op. Haar donkere ogen, die fel afstaken tegen het vuil dat haar gezicht en haar haren bedekte, waren op hem gericht.

Ze deed haar mond open om iets te zeggen, wankelde en viel toen met een dreun op het beton.